

Arrest

nr. 284 419 van 7 februari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. DEPOORTERE
Britselei 47-49/5
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 11 oktober 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing van 11 oktober 2022 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 oktober 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat T. DEPOORTERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 26 oktober 2011 een eerste verzoek om internationale bescherming. Dit verzoek werd geweigerd door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 september 2012 en vervolgens door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met het arrest nr. 102 893 van 15 mei 2013. Verzoekster diende een tweede verzoek om internationale bescherming op. Dit werd eveneens geweigerd.

1.2. Verzoekster diende op 4 juni 2013, 18 december 2016 en 27 november 2017 en 31 januari 2018 een verzoek in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvragen werden telkens geweigerd.

1.3. Verzoekster diende op 11 oktober 2013 en op 6 september 2018 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvragen werden onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 14 oktober 2021 legde verzoekster een verklaring van wettelijke samenwoning af met haar Belgische partner. De ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen weigerde de registratie van wettelijke samenwoning. Verzoekster tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen.

1.5. Op 11 oktober 2022 werd ten aanzien van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel. Betrokkene heeft op 26.10.2011 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 28.09.2012. Betrokkene ontving vervolgens op 08.10.2012 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV) op 15.05.2013. Betrokkene ontving vervolgens op 23.05.2013 per aangetekend schrijven opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) geldig 30 dagen. Op 04.06.2013 diende betrokkene voor de tweede maal een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd op 13.06.2013 afgesloten met een weigering tot in overweging name van een asielaanvraag (BGV geldig 7 dagen) (bijlage 13quater). Deze beslissing werd dezelfde dag aan betrokkene betekend. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om internationale bescherming te krijgen, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 04.06.2013 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 28.06.2013. Deze beslissing is op 11.09.2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage13).

Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 22.04.2016 door de RVV verworpen. Betrokkene heeft op 28.12.2016 een tweede regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 27.03.2017.

Deze beslissing is op 11.04.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 21.09.2017 door de RVV verworpen. Betrokkene heeft op 27.11.2017 voor de derde maal een medische regularisatieaanvraag ingediend. Deze werd onontvankelijk verklaard op 08.12.2017. Deze beslissing is op 10.01.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten. Op 31.01.2018 diende betrokkene voor de 4de maal een medische regularisatieaanvraag in. Deze 4de 9ter aanvraag werd op 19.02.2018 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 31.07.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Betrokkene heeft op 11.10.2013 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 14.04.2013. Deze beslissing is op 29.04.2014 aan betrokkene betekend met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies). Op 06.09.2018 diende betrokkene een tweede humanitaire regularisatie aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 in.

Deze tweede aanvraag werd op 14.02.2019 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 16.04.2019 aan betrokkene betekend.

Op 14.10.2021 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een in Irak geboren Belgische onderdaan, zijnde Dhr. Al A. N. K. M. (°01.07.1971). Op 28.02.2022 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen (dd. 17.02.2022), nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht voor betrokkene. Deze vaststellingen waren onder meer gebaseerd op tegenstrijdige verklaringen van betrokkene; onwetendheden over elkaar; een gebrek aan voldoende bewijzen van de duurzaamheid van hun beweerde relatie; het feit betrokkene geen volwaardige gemeenschappelijke taal spreken/begrijpen. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat Dhr. Al A. N. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen

volgen naar Kirgizië. Zowel betrokkene als Dhr. Al A. N. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Het beroep dat betrokkene tegen de weigering van registratie van wettelijke samenwoning, indiende bij de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf in België. Vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressorteren niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van een actuele ernstige medische problematiek op naam van betrokkene. In het kader van betrokkenes vier aanvragen tot medische regularisatie, is uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de Dienst Vreemdelingenzaken naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in het land van oorsprong, gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sedert deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij een verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkenes zoon K.A. (° 19.04.1986) is eveneens zoals betrokkene illegaal in België. Hij heeft eveneens zoals betrokkene meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten betekend gekregen.

Betrokkene verklaart dat hij niet bij haar woont en zij niet weet waar hij verblijft. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in België. Een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 08.10.2012 (bijlage 13qq), op 23.05.2013 (bijlage 13qq), op 13.06.2013 (bijlage 13quater), op 11.09.2013 (bijlage 13), op 29.04.2014 (bijlage 13), op 11.04.2017 (bijlage 13), op 10.01.2018 (bijlage 13) en op 31.07.2018 (bijlage 13). Betrokkene werd door de gemeente Temse en Mortsel meermaals geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat haar betekend werd op 29.04.2014. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek'.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 08.10.2012 (bijlage 13qq), op 23.05.2013 (bijlage 13qq), op 13.06.2013 (bijlage 13quater), op 11.09.2013 (bijlage 13), op 29.04.2014 (bijlage 13), op 11.04.2017 (bijlage 13), op 10.01.2018 (bijlage 13) en op 31.07.2018 (bijlage 13). Betrokkene werd door de gemeente Temse en Mortsel meermaals geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat haar betekend werd op 29.04.2014. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene verklaart dat zij wil terugkeren naar Kirgizië omdat daar oorlog is. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is naar aanleiding van betrokkenes verzoeken tot internationale bescherming gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om internationale

bescherming te krijgen, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in Kirgizië in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Kirgizië ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen ernstige actueel medische probleem aan dat haar belemmert om te reizen. In het kader van betrokkene's vier aanvragen tot medische regularisatie, is uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de Dienst Vreemdelingenzaken naar betrokkene's medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in het land van oorsprong, gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sedert deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij een verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 08.10.2012 (bijlage 13qq), op 23.05.2013 (bijlage 13qq), op 13.06.2013 (bijlage 13quater), op 11.09.2013 (bijlage 13), op 29.04.2014 (bijlage 13), op 11.04.2017 (bijlage 13), op 10.01.2018 (bijlage 13) en op 31.07.2018 (bijlage 13). Betrokkene werd door de gemeente Temse en Morselt meermaals geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat haar betekend werd op 29.04.2014. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen.

We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van haar arrestatie is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V. M., Attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van PZ Antwerpen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Holsbeek de betrokkene, K., D.. op te sluiten in de lokalen van het centrum te Holsbeek.”

1.6. Op dezelfde datum werd aan verzoekster een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 11.10.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 11.10.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerder bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 08.10.2012 (bijlage 13qq), op 23.05.2013 (bijlage 13qq), op 13.06.2013 (bijlage 13quater), op 11.09.2013 (bijlage 13), op 29.04.2014 (bijlage 13), op 11.04.2017 (bijlage 13), op 10.01.2018 (bijlage 13) en op 31.07.2018 (bijlage 13). Betrokkene werd door de gemeente Temse en Morselt meermaals geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Betrokkene heeft op 26.10.2011 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 28.09.2012. Betrokkene ontving vervolgens op 08.10.2012 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV) op 15.05.2013. Betrokkene ontving vervolgens op 23.05.2013 per aangetekend schrijven opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) geldig 30 dagen. Op 04.06.2013 diende betrokkene voor de tweede maal een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd op 13.06.2013 afgesloten met een weigering tot in overweging name van een asielaanvraag (BGV geldig 7 dagen) (bijlage 13quater). Deze beslissing werd dezelfde dag aan betrokkene betekend. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om internationale bescherming te krijgen,

kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene in geval van een inreisverbod een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 04.06.2013 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 28.06.2013. Deze beslissing is op 11.09.2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 3). Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 22.04.2016 door de RVV verworpen. Betrokkene heeft op 28.12.2016 een tweede regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 27.03.2017. Deze beslissing is op 11.04.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 21.09.2017 door de RVV verworpen. Betrokkene heeft op 27.11.2017 voor de derde maal een medische regularisatieaanvraag ingediend. Deze werd onontvankelijk verklaard op 08.12.2017. Deze beslissing is op 10.01.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten. Op 31.01.2018 diende betrokkene voor de 4de maal een medische regularisatieaanvraag in. Deze 4de 9ter aanvraag werd op 19.02.2018 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 31.07.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Betrokkene heeft op 11.10.2013 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 14.04.2013. Deze beslissing is op 29.04.2014 aan betrokkene betekend met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies). Op 06.09.2018 diende betrokkene een tweede humanitaire regularisatie aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 in. Deze tweede aanvraag werd op 14.02.2019 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 16.04.2019 aan betrokkene betekend.

Op 14.10.2021 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een in Irak geboren Belgische onderdaan, zijnde Dhr. Al A. N. K. M. (°01.07.1971). Op 28.02.2022 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen (dd. 17.02.2022), nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht voor betrokkene. Deze vaststellingen waren onder meer gebaseerd op tegenstrijdige verklaringen van betrokkene; onwetendheden over elkaar; een gebrek aan voldoende bewijzen van de duurzaamheid van hun beweerde relatie; het feit betrokkene geen volwaardige gemeenschappelijke taal spreken/begrijpen.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat Dhr. Al A. N. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Kirgizië. Zowel betrokkene als Dhr. Al A. N. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Het beroep dat betrokkene tegen de weigering van registratie van wettelijke samenwoning, indiende bij de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf in België. Vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressorteren niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van een ernstige medische problematiek op naam van betrokkene. In het kader van betrokkene's vier aanvragen tot medische regularisatie, is uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de Dienst Vreemdelingenzaken naar betrokkene's medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in het land van oorsprong, gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sedert deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij een verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkenes zoon K. A. (° 19.04.1986) is eveneens zoals betrokkene illegaal in België. Hij heeft eveneens zoals betrokkene meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten betekend gekregen. Betrokkene verklaart dat hij niet bij haar woont en zij niet weet waar hij verblijft. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in België. Een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“ENIG MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN; SCHENDING VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET; SCHENDING VAN ARTIKEL 41 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EU; SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDS-, REDELIJKHEIDS- EN VERTROUWENSBEGINSEL; SCHENDING VAN ARTIKEL 74/11 EN 74/13 VREEMDELINGENWET EN ARTIKEL 8 EVRM

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]” 4 Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2. Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3. Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een 5 ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4. In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissingen zijn bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5. In casu werd de reden tot het afleveren van het bestreden inreisverbod als volgt geformuleerd:

(...)

6. Met dergelijke motivering, neemt verwerende partij klakkeloos de motivering uit de bijlage 13septies over en beperkt zich tot enkele zinnen om het inreisverbod op zich te motiveren.

Dergelijke motivering kan uiteraard niet doorgaan als een afdoende motivering! Niet alleen omdat de motivering uit de bijlage septies niet correct is doch ook omdat de opgegeven motivering van de duurtijd van 3 jaar niet grondig wordt gemotiveerd.

Er wordt verwezen naar artikel 74/11, §1, tweede lid Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar.

Om de proportionaliteit van de maximumduur van drie jaar te verantwoorden verwijst verwerende partij slechts naar het gegeven dat verzoekster reeds meerdere aanvragen tot asiel en regularisaties deed.

Om te beginnen heeft verzoekster wel degelijk het nodige gedaan om een verblijf alhier te kunnen bekomen. Zij dient hier immers op legale wijze te verblijven, om haar duurzame relatie met haar partner te kunnen voortzetten. Verzoekster en haar partner hebben er dan ook reeds alles aan proberen doen om dit te bewerkstelligen.

Zo diende zij reeds een verklaring wettelijke samenwoning in, dewelke werd afgewezen. Doch zij gingen hiertegen in beroep. (STUKKEN 2-4)

Deze zaak is nog steeds hangende en wordt 2 november 2022 pas gepleit. (STUK 2) Het is dan ook belangrijk dat verzoekster hierbij aanwezig zal zijn, hetgeen nu absoluut onmogelijk wordt gemaakt door haar opsluiting. Hier wordt geen rekening mee gehouden door verwerende partij. Zij stelt simpelweg in haar bestreden beslissingen dat het beroep dat zij indiende niet automatisch recht geeft op verblijf alhier aangezien zij niet persoonlijk aanwezig moet zijn. Inderdaad, verzoekster moet hierbij niet aanwezig zijn, doch dit wordt steeds verzocht door de rechter dewelke hier groot belang aan hecht. Dat verzoekster nu niet zal kunnen gaan naar haar zitting op 2.11 zal bijgevolg negatieve gevolgen hebben voor haar procedure. Hier wordt volledig aan voorbij gegaan door verwerende partij.

Er wordt thans nog verwezen naar deze weigering, hetgeen volgens verwerende partij een contra-indicatie zou vormen inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Dit strookt absoluut niet met de werkelijkheid. Verzoekster woont wel degelijk samen en heeft wenst wel degelijk een duurzame relatie uit te bouwen met haar partner zonder de intentie om een verblijf in hoofde van verzoekster te bekomen.

Het dient daarbij te worden benadrukt dat de verklaring van wettelijke samenwoning reeds dateert van 14.10.2021! Thans vormt verzoekster nog steeds een relatie met haar partner. Het gegeven dat het een schijnrelatie zou betreffen, is na deze tijdsperiode dan ook compleet ongeloofwaardig!

Tijdens al de aanvragen tot asiel en regularisatie die verzoekster reeds deed, heeft zij hier trouwens wel degelijk op legale wijze verbleven!

Verzoekster diende zoals gezegd inderdaad meerdere aanvragen in tot asiel en regularisaties (zowel medische als humanitaire), omdat zij logischerwijs een permanent legaal verblijf wenst te bekomen in België, zodoende dat zij haar duurzame relatie met haar partner hier kan verderzetten..

Het opleggen van een inreisverbod aan verzoekster, met dan nog een maximumduur van drie jaar, is dan ook totaal disproportioneel. Dit geldt evenzeer voor het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

6. Krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”*

In casu is dit niet gebeurd, waardoor de voormelde wetbepaling manifest werd geschonden.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn

2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23):

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”

De bestreden beslissing wordt, zoals supra uiteengezet, niet op afdoende wijze gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. Er wordt immers op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een maximumduur van drie jaar.

Verzoekster dient dan ook vast te stellen dat verwerende partij zonder meer een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar heeft opgelegd, zonder evenwel een afdoende onderzoek naar en zonder afdoende motivering omtrent de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker.

Gelet op de vergaande gevolgen van dergelijk inreisverbod, heeft verwerende partij dan ook op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De bestreden beslissing is niet op afdoende wijze gemotiveerd. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze wanneer er een discretionaire bevoegdheid wordt uitgeoefend.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel werden geschonden.

De bestreden beslissingen zijn bijgevolg onjuist.

7. Daarnaast heeft verwerende partij geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoekster.

In het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet diende verwerende partij een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoekster onderhoudt hier een gezinsleven met haar feitelijke en duurzame partner. Zij wenst inderdaad een permanent legaal verblijf in België te bekomen, zodoende het koppel hier hun relatie kan verderzetten.

Verwerende partij heeft, bij het opleggen van het inreisverbod (i.e. de bestreden beslissing), evenwel geen rekening gehouden met deze relatie. Indien dit inreisverbod, van 3 jaar (!), immers wordt gehandhaafd, zullen verzoekster en haar partner lang van elkaar gescheiden zijn en zal het lang duren eer verzoekster het nodige kan doen vanuit Kirgizië om op legale wijze naar België te kunnen terugkeren.

Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft verwerende partij aldus geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak. Het inreisverbod heeft nochtans een grote impact op het toekomstig leven van verzoekster en haar man.

In casu heeft verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek gedaan naar de familiale leefomstandigheden van verzoekster. Dit blijkt ook uit de gebrekkige motivering. Verwerende partij heeft immers geen rekening gehouden met het relationele leven van verzoekster met haar partner.

Om deze reden dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden.

8. Verwerende partij heeft in de bestreden beslissingen onvoldoende rekening gehouden met het gezinsleven van verzoekster in België. Zoals supra uiteengezet, situeert haar relationele leven met haar duurzame partner zich in België, daar meneer als Belg hier op legale wijze verblijft en het koppel hun leven hier wilt verder zetten.

Verwerende partij heeft dus geen afdoende toetsing gedaan aan artikel 8 EVRM.

Artikel 8, 1° EVRM bepaalt evenwel het volgende:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis.”

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk uitmaakt op artikel 8, 1° EVRM in zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van een aantal op beperkende wijze opgesomde oogmerken.

Alle landen die partij zijn bij het EVRM moeten nagaan of een beslissing met betrekking tot verblijfsrecht of inreisverbod het recht op familie- en gezinsleven (voorzien in artikel 8 EVRM) niet schendt. Zij moeten daarbij een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om migratie te controleren enerzijds, en anderzijds het belang van de betrokken vreemdelingen om een familie- en gezinsleven te hebben op het grondgebied van die staat.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Het is duidelijk dat verwerende partij niet voldoende rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoekster, zoals supra reeds werd uiteengezet.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het betrokken individu, is in casu ver te zoeken, en zodoende is de sanctie van het inreisverbod (met een maximumduur van drie jaar!) te verregaand en volstrekt disproportioneel.

Verzoekster kan alleen maar vaststellen dat de verwerende partij geen zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het kwam de verwerende partij toe de elementen die verzoekster gezinsleven kenmerken op te lijsten en vervolgens concreet af te wegen of deze elementen opwegen tegen het algemeen belang.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing dan ook vernietigd te worden.”

2.2.1. Na een duiding van de aangevoerde rechtsregels klaagt verzoekster aan dat de motieven van de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod, grotendeels identiek zijn aan die van de eerste bestreden beslissing, houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij voert aan dat niet afdoende wordt gemotiveerd waarom de duur van het inreisverbod op drie jaar werd bepaald. Zij wijst erop dat zij stappen heeft ondernomen om het verblijf in België te bekomen; zo heeft zij een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd. Tegen de beslissing tot weigering van registratie heeft zij beroep aangetekend en dit beroep was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog aanhangig. Hoewel in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoekster bij de behandeling van het beroep niet persoonlijk aanwezig moet zijn, wijst zij erop dat de familierechter bij dit soort procedures veel belang hecht aan de persoonlijke verschijning. Indien zij niet aanwezig kan zijn op de terechtzitting van 2 november 2022 zal dit negatieve gevolgen hebben voor verzoekster. Zij wijst er ook op dat zij actueel nog steeds samenwoont met haar partner en haar verklaring van wettelijke samenwoning reeds dateert van 14 oktober 2021. Verzoekster betoogt verder dat zij op legale wijze verbleef tijdens de behandeling van haar vroegere aanvragen om verblijfsregularisatie en dat het opleggen van een inreisverbod van drie jaar dan ook disproportioneel is.

Verder betoogt verzoekster dat onvoldoende rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekster met haar partner, zoals nochtans vereist door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM. Ze wijst erop dat het inreisverbod van drie jaar haar zal beletten om haar relatie met haar partner te beleven.

2.2.2. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster de motieven met betrekking tot de eerste bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, niet betwist.

Het gegeven dat het inreisverbod voor een groot deel dezelfde motivering bevat als het bevel om het grondgebied te verlaten houdt op zich geen motiveringsgebrek in. Beide beslissingen steunen immers op dezelfde vaststellingen in rechte en in feite. Bovendien vermeldt de bestreden beslissing uitdrukkelijk dat de beslissing tot verwijdering van 11 oktober 2022, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten, gepaard gaat met het inreisverbod. Dit is in overeenstemming met artikel 74/11 § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de duur van het inreisverbod, bevat de bestreden beslissing de volgende motivering:

“Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Betrokkene heeft op 26.10.2011 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 28.09.2012. Betrokkene ontving vervolgens op 08.10.2012 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV) op 15.05.2013. Betrokkene ontving vervolgens op 23.05.2013 per aangetekend schrijven opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) geldig 30 dagen. Op 04.06.2013 diende betrokkene voor de tweede maal een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd op 13.06.2013 afgesloten met een weigering tot in overweging name van een asielaanvraag (BGV geldig 7 dagen) (bijlage 13quater). Deze beslissing werd dezelfde dag aan betrokkene betekend. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om internationale bescherming te krijgen, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene in geval van een inreisverbod een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 04.06.2013 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 28.06.2013. Deze beslissing is op 11.09.2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 22.04.2016 door de RVV verworpen. Betrokkene heeft op 28.12.2016 een tweede regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 27.03.2017. Deze beslissing is op 11.04.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 21.09.2017 door de RVV verworpen. Betrokkene heeft op 27.11.2017 voor de derde maal een medische regularisatieaanvraag ingediend. Deze werd onontvankelijk verklaard op 08.12.2017. Deze beslissing is op 10.01.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten. Op 31.01.2018 diende betrokkene voor de 4de maal een medische regularisatieaanvraag in. Deze 4de 9ter aanvraag werd op 19.02.2018 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 31.07.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Betrokkene heeft op 11.10.2013 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 14.04.2013. Deze beslissing is op 29.04.2014 aan betrokkene betekend met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies). Op 06.09.2018 diende betrokkene een tweede humanitaire regularisatie aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 in. Deze tweede aanvraag werd op 14.02.2019 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 16.04.2019 aan betrokkene betekend.

Op 14.10.2021 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een in Irak geboren Belgische onderdaan, zijnde Dhr. Al A. N. K. M. (°01.07.1971). Op 28.02.2022 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen

(dd. 17.02.2022), nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht voor betrokkene. Deze vaststellingen was onder mee gebaseerd op tegenstrijdige verklaringen van betrokkene; onwetendheden over elkaar; een gebrek aan voldoende bewijzen van de duurzaamheid van hun beweerde relatie; het feit betrokkene geen volwaardige gemeenschappelijke taal spreken/begrijpen.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat Dhr. Al A. N. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Kirgizië. Zowel betrokkene als Dhr. Al A. N. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Het beroep dat betrokkene tegen de weigering van registratie van wettelijke samenwoning, indiende bij de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf in België. Vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressorteren niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van een ernstige medische problematiek op naam van betrokkene. In het kader van betrokkenes vier aanvragen tot medische regularisatie, is uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de Dienst Vreemdelingenzaken naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in het land van oorsprong, gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sedert deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij een verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkenes zoon K. A. (° 19.04.1986) is eveneens zoals betrokkene illegaal in België. Hij heeft eveneens zoals betrokkene meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten betekend gekregen. Betrokkene verklaart dat hij niet bij haar woont en zij niet weet waar hij verblijft. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in België. Een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

Aldus wordt gemotiveerd dat verzoekster sinds 2011 meerdere regularisatieaanvragen heeft ingediend die telkens werden geweigerd en daar bij ook een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen, onder meer op 23 mei 2013, op 11 september 2013, op 10 januari 2018 en op 31 juli 2018. Ook werd op 29 april 2014 aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Daarnaast wordt ook gemotiveerd dat de verklaring van wettelijke samenwoning werd geweigerd na negatief advies van het parket van Antwerpen omdat de samenwoning niet zou zijn gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrecht voor verzoekster. Deze weigering was gebaseerd op tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekster en haar partner, onwetendheden over elkaar, onvoldoende bewijzen van de duurzaamheid van de relatie en het feit dat verzoekster en haar partner geen volwaardige gemeenschappelijke taal spreken of begrijpen. De weigering van registratie wordt in de bestreden beslissing beschouwd als een contra-indicatie voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Daarnaast motiveert de bestreden beslissing dat het feit dat verzoeksters partner niet kan worden gedwongen het Belgisch grondgebied te verlaten, niet uitsluit dat hij verzoekster vrijwillig kan volgen naar Kirgizië. Zowel verzoekster als haar partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoekster.

De bestreden beslissing motiveert verder dat het feit dat verzoekster beroep indiende tegen de weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning niet betekent dat zij automatisch recht heeft op verblijf in België. Er wordt op gewezen dat deze vordering niet ressorteert onder één van de gevallen waarin overeenkomstig het Gerechtelijk Wetboek de persoonlijke verschijning verplicht is. Tenslotte motiveert de bestreden beslissing dat er geen sprake is van minderjarige kinderen in België noch van een medische problematiek in hoofde van verzoekster.

Uit deze motivering blijkt dat de verwerende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod wel degelijk rekening heeft gehouden met de elementen van de zaak, zoals vereist door artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Er wordt een inreisverbod van drie jaar opgelegd, omwille van verzoeksters weigering om gevolg te geven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, het feit dat geen enkele van de talrijke regularisatieprocedures aanleiding heeft gegeven tot een verblijfsrecht en het feit dat zij een verklaring van wettelijke samenwoning indiende met het doel een verblijfsrecht te verwerven. Aldus werd wel degelijk op afdoende wijze gemotiveerd waarom *in casu* het inreisverbod wordt bepaald op een duur van drie jaar. Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat deze motivering kennelijk onredelijk zou zijn. Met betrekking tot de beoordeling van het gezinsleven merkt de Raad op dat de verwerende partij rekening kan houden met de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand en het feit dat er indicaties zijn van een schijnsamenwoning. Het feit dat verzoekster in beroep ging tegen deze weigeringsbeslissing houdt niet in dat dit motief niet langer geldig zou zijn. Bovendien brengt verzoekster bij de behandeling ter terechtzitting geen aanvullende gegevens bij en kan de Raad niet anders dan vaststellen dat de zittingsdatum die verzoekster aangeeft reeds verstreken is zodat verzoekster inmiddels haar zaak persoonlijk heeft kunnen verdedigen voor de rechtbank van eerste aanleg.

Ook merkt de bestreden beslissing met betrekking tot het gezinsleven terecht op dat verzoekster er van op de hoogte diende te zijn dat haar verblijf op het grondgebied precair was, zij heeft bovendien reeds meerdere terugkeerbesluiten ontvangen, die zij naast zich neer heeft gelegd.

Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat het inreisverbod van drie jaar kennelijk onredelijk of disproportioneel zou zijn.

Het middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT